

Cada poema, un assassinat frustrat. Una sublimació. Només des d'un coneixement llogat al plaer del desconcert, només des de la consciència de ser tot i no res, sol i lluna, dia i nit, només així la freda voluntat de sobreviure pot ensucrar els arraps i la diària mancança de despreniment pot deixar-se dur, sense por, per la tendresa dels instants perduts, convidar-se senzillament a vi i regalar el cor a la inexacta bellesa de cossos anònims. l'esperança del canvi, si no miratge, pot així per fi esdevenir-se també un canvi en l'esperança d'arribar a canviar. Una utopia ben difícil d'acomplir... és sempre un risc tan fàcil de dir! No és un joc de paraules, una abstracció debades. La nit cau molt més amunt d'aquest cap. Qualsevol estel ho justifica. I a poalades, diu el meu amic Alexandre. Cada poema, un assassinat frustrat. Serenitat. Estabilitat. Precarietat. Cordialitat rima amb assassinat. Creure en la docilitat de la llum és ja una religió antiga, i sintètica. Pensar-ho més, un cansament. Però, entre boires —i aquesta és la meua sang— té un valor no econòmic l'acció generosa de perdre els ulls, tota la pell de la mirada, aprendre tenebres i recomanar-les. I, si algun dia, per una d'aquelles, l'alba és real i per fi llostreja, ens lleparem la tristesa i seguirem preguntant, contra les probabilitats pactades, com és que els llops tornen a ser vegeterians i, en fi, quina és la garantia i quin l'espill de tan enlluernadora, tan sobtada i tan feliç prosperitat.

*